

РЕШЕНИЕ

№ 3293

гр. София, 14.05.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав,
в публично заседание на 14.04.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **386** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], подадена чрез процесуалния си представител адв. М. против Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”, с която се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 600 лева – направени разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство по нахд № 6973/2014 г. по описа на СРС, НК, 8 състав за периода от 20.08.2013 (датата на издаване на наказателното постановление) до 23.01.2015 г. (датата на постановяване на решението на СРС). Претендират се разноски. В съдебно заседание ищецът – редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Лакова намира исковата молба за неоснователна по съображения подробно изложени в депозирания по делото писмен отговор. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура дава мотивирано заключение, че исковата молба е основателна и доказана.

Административен съд София-град, Второ отделение, 36-ти състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено

следното:

Производството пред Софийски районен съд по н.а.х.д. № 6973/2014 г. е образувано по жалба от [фирма] против Наказателно постановление № 42-0000959/20.08.2013 г., издадено от Началник ОО „КД-ДАИ” към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”, с което на основание чл. 96, ал. 5, т. 3, пр. 1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвТП), на дружеството е наложена „имуществена санкция” в размер на 1000 лв. за нарушение на чл. 88, т. 2 от Наредба № 33/03.11.1999 г. на МТ. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие, сключен на 17.06.2014 г., между управителя на [фирма] и адв. И. М. Г., съгласно който е уговорено процесуално представителство по н.а.х.д. № 6973/2014 г. на Софийски районен съд, като е договорено и платено адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв.

В проведените в СРС съдебни заседания жалбоподателят не е бил представляван. С решение от 23.01.2015 г. по н.а.х.д. № 6973/2014 г. на СРС, НК, 8 състав е отменено Наказателно постановление № 42-0000959/20.08.2013 г., издадено от Началник ОО „КД-ДАИ” към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”. Решението е влязло в сила на 17.04.2015 г.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Съгласно т. 1 от Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г. на ОСГК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища.

Следователно по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ може да се претендира обезщетение за вреди, представляващи заплатени разноски в производството по обжалване на наказателни постановления, стига да са налице всичките елементи от сложния фактически състав на разпоредбата. За да възникне отговорност за вреди, причинени от държавата или общината на граждани или юридически лица, следва да са осъществени кумулативно следните предпоставки: 1. Наличието на незаконосъобразно наказателно постановление, действие или бездействие по налагане на административно наказание, отменени по съответния ред; 2. От наказателното постановление, действие или бездействие да са настъпили реално вреди; 3. Настъпилите вреди да са в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразното наказателно постановление, действие или бездействие по налагане на административно наказание.

В настоящия случай не е доказана пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между отмененото наказателно постановление и заплатените разноски в производството по неговото обжалване.

На първо място, не се установява ищецът да е бил представляван в производството пред СРС от посочения процесуален представител.

С решение № 449 от 17.06.2009 г. на ВКС по гр. д. № 3696/2007 г. съдът определя, кога вредата е пряка и непосредствена. В решението е казано, че вредата е пряка, когато тя следва закономерно от неизпълнението на определени задължения и е непосредствена, когато противоправният резултат директно предпоставя вредата, без намесата на други фактори на въздействие. Тези съображения отнесени към настоящия случай означават, че вредата би била пряка ако произтича директно от издаването и/или изпълнението на НП, и непосредствена, ако е единствено и само следствие от него. В конкретния случай това не е така. Разходите за адвокатско

възнаграждение са направени във връзка със сключен договор за правна защита и съдействие. Обстоятелството, че осъществената правна защита на лицето е срещу НП, не прави връзката между разхода и НП пряка. Връзката е косвена, опосредена е от договор между равнопоставени субекти във връзка с който е извършен разхода от ищеца. Процесуалният закон, приложим за реда на обжалване на НП, не предвижда възстановяване на направените разноски, поради което те остават в тежест на страните, така както са направени. Обратното становище води до заобикаляне на специалния закон. Професор Ж. С. определя отговорността за разноски по делото като гражданско облигационно правоотношение, чието съдържание е правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноски от страната, в чиято полза съдът е решил делото. Отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е извъндоговорна. Сключването на договор за правна помощ и съдействие, представляващ по същността си договор за поръчка, е договаряне между равнопоставени субекти и се сключва след изразено тяхно взаимно съгласие, тоест не е пряка последица от издаденото наказателно постановление, тъй като може и да не бъде сключен (в този смисъл Решение № 6062 от 26.05.2015 г. на ВАС по адм. д. № 9982/2014 г., III о.).

По изложените съображения не е доказана пряка причинно-следствена връзка между претендираните вреди за заплатено адвокатско възнаграждение и отмененото наказателно постановление, поради което исковата молба като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Следва да се има предвид също така, че не се дължат разноски направени при обжалване на наказателно постановление и на друго основание. Съгласно препращащата норма на чл. 84 от ЗАНН за производството пред районния съд по жалби срещу наказателни постановления се прилагат разпоредбите на НПК, като в глава петнадесета, раздел III от НПК, няма норма, която да предвижда присъждане на направените от жалбоподателя разноски в това производство, включително за процесуално представителство. В този смисъл и е Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. по т. д. № 7/2008 г. на ОС на ВАС. Приложимият процесуален закон не признава право на жалбоподателя за разноски по водене на административно-наказателно дело, поради което държавата не дължи заплащането им, а претендирането им на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е заобикаляне на процесуалния закон (в този смисъл Решение № 13239 от 8.12.2015 г. на ВАС по адм. д. № 15241/2014 г., III о., Решение № 13159 от 07.12.2015 г. по описа на ВАС, III отд., Решение № 5993 от 25.05.2015 г. на ВАС по адм. д. № 9252/2014 г., III о., Решение № 10535 от 30.07.2014 г. на ВАС по адм. д. № 2388/2014 г., III о. и др.). Отговорността за съдебни разноски е санкция за неоснователно предизвикан правен спор. И след като разноски не се дължат във висящо съдебно производство, няма основание за присъждането им в друго исково производство. И това е така, тъй като съдът не би могъл да определи реално претърпените вреди в тази насока. Недопустимо е съдът да намалява поради прекомерност например, заплатено адвокатско възнаграждение за защита, осъществена в друг процес. Целта на процесуалните разпоредби, предвиждащи отговорност за разноски е да се постигне възстановяване на разноските на спечелилата правния спор страна. Преценяването на направените съдебни разходи по воденето на дело, като вреда и присъждането на обезщетение по реда на ЗОДОВ за тази вреда ще надхвърли тази цел, тъй като ищецът ще получи като обезщетение, не само сумата, която е платил като разноски, но и законната лихва върху тази сума,

което в класическия случай на присъждане на разноски не се прави, разноските се присъждат без лихва върху тях. От тук следва, че лицата, на които направените съдебни разноски ще им бъдат възстановени под формата на обезщетение за имуществени вреди ще се поставят в по-благоприятно положение от лицата, които имат процедурната възможност да възстановят разноските си чрез искане за това в рамките на съдебния процес, в който те са направени. Също така, ЮЛ, представляващо Държавата по исковете по чл. 1 от ЗОДОВ за обезщетяване на имуществени вреди от направени съдебни разноски, не разполага с възможността да направи възражение за прекомерността на заплатения адвокатски хонорар, с каквато възможност би разполагало в класическото производство, в рамките на което съдът определя/разпределя отговорността за разноски. По тези съображения следва, че отговорността за разноски, не може да се отъждестви с отговорността за вреди, поради което искът, с който се претендира обезщетение за направени съдебни разноски е неоснователен (в този смисъл Решение № 363 от 13.01.2016 г. на ВАС по адм. д. № 9043/2014 г., III о.).

При положение, че липсва правна норма за разноските в производствата по обжалване на наказателни постановления, присъждане на разноските в полза на жалбоподателите, чиито жалби са били уважени, би нарушило и принципа за равенство на страните установен както в НПК, така и в АПК и ГПК, тъй като административнонаказващият орган не би могъл да получи направените от него разноски в случай на отхвърляне на жалбата против издаденото наказателно постановление.

На последно място, разграничителният критерий на исковете за вреди е видът на дейността, причинила вреди на правните субекти. Наказателното постановление е акт, който е резултат от дейност по административно наказване и с него се реализира наказателна репресия. С него се извършва правораздавателна по характера си дейност и самият акт е с правораздавателен характер. Той обаче не е резултат от правозащитна дейност. Законът - чл. 2 ЗОДОВ не дава право по тълкувателен път инцидентно, в рамките на правните спорове, да се определя дали една дейност е правозащитна или не. Подходът на законодателя е друг - чрез лимитативно императивно изброяване в чл. 2 ЗОДОВ той сочи кръгът на органи и видът на актовете им, които определят дейността на като правозащитна. Видно от текста на чл. 2 ЗОДОВ дейността по налагане на глоба като административно наказание, издаден по реда на ЗАНН, не е правозащитна дейност, освен това не може да се включи в обхвата на чл. 2, ал. 1, т. 4 ЗОДОВ - хипотеза, която намира приложение само в случай на оправдаване от наказателен съд (в този смисъл Решение № 13036 от 3.12.2015 г. на ВАС по адм. д. № 3814/2015 г., III о.).

При този изход на делото съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза в размер на 300 лв.

Ето защо и на основание чл. 203 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 36-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковата молба, подадена от [фирма], със седалище и адрес на

управление [населено място], подадена чрез процесуалния си представител адв. М. против Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”, с която се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 600 лева – направени разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство по нахд № 6973/2014 г. по описа на СРС, НК, 8 състав за периода от 20.08.2013 до 23.01.2015 г.

ОСЪЖДА [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], да заплати на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация” сумата 300 (триста) лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: